

SAJÓ LÁSZLÓ

Gilisztás ballada

*Bungim Erzsébeten vasúti kőből,
Dzsekim éjjel se veszem le, jó vastag,
Berendezkedtem, kisorádióm bömből
Zenét, de a hírekben már havaznak.
Így alszom, kockakövekbe falazva,
Nagy, kék dzsekim, csillagos ég súlya nyom,
Álmom: hogy élek, HÉV-zaj se zavarja
Az átjárónál, hol szállásom vagyon.*

*Gilisztás, így hívnak. Körmöm a földtől
Koszos. Azt mondják, én is. Míg tavasz van,
Nyár, ősz, bokszosdobozban az öbölből
Horgászoknak hozom, kik csö vesszagnak
Nem örülnek, de annyit azért adnak,
Fröccsre elég. Mentem haza, egy halom
Kő a bungim. Tüzelek, meg ne fagyjak
A kiserdőben, hol szállásom vagyon.*

*De nem bírom. A csepeli erdőből,
Rühes, veszett róka, kódorgok arra,
Hol telt kukák várnak. Kezdem előlről,
Tél van megint. És mint legyek a szarra,
Rátok szálllok. „Nagy az Isten irgalma!”
Az emberé kicsi. Nem ütnek agyon,
Pénzt se adnak. Megy a metró, rohannak
Aluljáróban, hol szállásom vagyon.*

*Jó meleg áramlik a szellőzóból,
De innen is menni kell. A rohadtak
Rendelkeztek: „Sok tetves elfekvőtől
Fekélyes a város! Ember tapodtat
Se mozdul tőlük! Migránsnak maradtak
Magyarok, köztünk! Ki velük!” Olvasom,
Magyar Idők. S alszom hajléktalannak,
Nekem szánt szállón, hol szállásom vagyon.*

*Kitiltva templomból, a temetőből,
Gödrom körmömmel, giliszta, haladva,
A föld fekete tőlem s én a földtől,
Az ég fölöttem, kék dzsekim alattam,
S én, aki annyi gilisztát eladtam,
Most gyűlnek belém, hemzsegnek vastagon,
De figyel rám Isten, horgász a halra,
A földben, égben, hol szállásom vagyon.*

AJÁNLÁS

*Uram! Ki feltámadtál harmadnapra,
Sírbungimból felkelek ama napon,
Megismersz, a nagy, kék dzsekim lesz rajtam,
Megyek innen, hol szállásom nem vagyon.*

Rozvány Erzsébet

(Énekli egy tamburás 1877-ben)

*Én láttam a bimbót,
Eléneklek, mint volt,
Virágzását, hervadását.
Hozzám ő alig szólt,*

*S ha szólt. „Arany bácsi”,
Nem tudtam megvárni,
Koros, kontár kertész keze
Letépte, s halálig*

*Boldogtalan volt a
Vérző piros rózsa,
Képe előtt lett öngyilkos
A kertész, s azóta*

*Özvegy, nem megy férjhez,
Csak az Istené lesz,
Boldog Margit klostromában
Nem felel, nem kérdez.*

*Tamburás öreg úr,
Ősz bárd, vén trubadúr,
Dalol tölgyek, s ablak alatt,
És szíve újra gyúl:*

*„Esküvődön, régen,
Földig hófehérben
Táncoltál, mint virágos fa,
Szerelemben égtem,*

*Üszkös fa, elégek...
Szép Rozvány Erzsébet!
Ha meghalok, egy virágnak
A halottja lészek!”*

*Szív kanóca lobban,
Klostrom helyén rom van,
És setét tölgyfalevelek,
Mint két sír, halomban.*

(Az álló betűvel szedett szövegek
Arany Jánostól származnak.)